

ZONDAGMORGENKRING 5 Juni 1955

Goeden morgen, vrienden,

Met de gebruikelijke taak als inleider heb ik dan vandaag bovendien een paar punten voor te stellen aan de groep. Wij hebben er over gedacht en deze groep open te stellen, d.w.z. hernieuwd samen te stellen en te groeperen in de maanden Juli en Augustus. U moet zelf natuurlijk weten, hoe U dat wilt doen; dat gaat ons niet zo buitengewoon veel aan. Maar wij zouden er wel prijs op stellen, wanneer de groep weer definitief geformeerd is in September. Wij zullen dan September als aanloopavond gebruiken en hopen dan in October het normale peil weer bereikt en zelf iets verhoogd te hebben. Is daar commentaar op?

- ❖ *Ik dacht, dat die nu al vast besloten was, de combinatie?*
- ❖ *Nee, er is vastgesteld, dat deze bijeenkomsten voorlopig nog gesloten zouden zijn. Voorlopig ..... en dat is dus de maand Juni nog het geval. En in Juli zouden wij dan de gelegenheid krijgen om het open te stellen. Dat kunnen wij dan misschien straks bespreken, vriend.*

Ja, dat moet U onderling natuurlijk bespreken, maar wij willen wel graag even ook uitsluitel hebben en wel ten laatste op de eerstkomende Bestuursvergadering, dan heeft U dus ruimschoots de tijd. Voor degenen, wie dat misschien wat vreemd klinkt, wil ik trachten dat even duidelijk te maken: deze groep is betrekkelijk willekeurig bij elkaar gekomen en samengesteld. Wij weten, dat er bij vele deelhebbers aan andere groepen een zekere belangstelling voor deze ochtenden bestaat, ofschoon zij gezien het gesloten karakter hierbij niet kunnen worden geduld op het ogenblik. Dat gaat niet. Het zou onrechtvaardig zijn deze groep jaar in jaar uit gesloten te houden en eenvoudig te zeggen: "Je hoort er nu eenmaal niet bij; je hebt het ongeluk gehad, dat je toen die groep nog open was er niet bij bent gekomen en nu moet je maar afwachten, wanneer je weer eens een keer er bij kunt komen". Dat zou onrechtvaardig zijn. De zomermaanden brengen toch met zich mede, dat een aantal leden met vakantie gaan en dus misschien een keer overslaat. Misschien ook, dat andere omstandigheden. (misschien loge's), dus meer van huiselijke aard, het iemand moeilijk of onmogelijk maken om te komen. Wij komen dus toch te staan voor een ietwat onregelmatige groep. En juist, omdat dat gaat gebeuren het gebeurt nu zo nu en dan ook al hebben wij gemeend, dat het verstandig zou zijn van deze gelegenheid gebruik te maken, dus om deze groep aan te vullen, op peil te brengen enz. Antwoorden hierop, Uw mening hierover, die horen wij dan nog wel, wanneer het Bestuursvergadering is, of anders na de pauze; dan kunt U het ook reeds mededelen. Vragen hierover zullen wij U dan ook beantwoorden, voordat wij beginnen met de tweede helft.

En dan heb ik voor U vandaag een ietwat eigenaardige figuur. U krijgt n.l. vandaag een spreker, die volgens alle begrippen, die U op aarde heeft, a-religieus is en waarschijnlijk volgens sommigen atheïst. Toch is het iemand, die wij hebben leren kennen, in de hoogste sferen ook ja, niet ik, ik mag hem alleen maar inleiden en die een buitengewoon scherp doorzicht heeft in bepaalde gebeurtenissen, die zich afspelen juist in de sferen, waar de vorm reeds verbleekt is. Wij hebben gemeend er goed aan te doen ook deze figuur aan U voor te stellen en hopen alleen, dat wij in staat zullen zijn met een niet al te lang commentaar zijn gedachtengangen en zijn bewustzijnsvormen voor U zodanig te verduidelijken, dat U kunt volgen, wat hij eigenlijk bedoelt. Ik geef het woord dus nu eerst over aan deze spreker en daarna ziet U mij vanzelf terugkomen om commentaar te geven op het gesprokene. De verbinding wordt ook nu weer gelegd door tussencontact, zodat U niet de spreker onmiddellijk hoort, maar via een tussenfase zijn gedachten in het medium worden uitgedrukt.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden,

Om met U te gaan spreken over de verschillende punten, die mijn speciale aandacht hebben getrokken, toen ik mij eenmaal buiten de wereld van vorm leerde bewegen, is een voor mij niet altijd eenvoudige taak. Het is moeilijk om menselijke woorden te vinden voor bepaalde invloeden, die er bestaan, bepaalde werkingen, die wij aan den lijve ondervinden, maar die met Uw woorden en termen ternauwernood omschreven kunnen worden.

In de eerste plaats zou ik Uw aandacht willen richten op het feit, dat wij leven in een wereld van licht. Dit is U ongetwijfeld bekend en meerdere malen medegedeeld. Velen der groepen

gaan uit van het standpunt, dat dit licht God is, of althans de onmiddellijke uiting Gods. Ik heb lang gezocht, maar ik heb in dat licht geen God kunnen ontdekken. Het is een kracht; een kracht, die zich door straling kenbaar maakt en met "licht" inderdaad het best vergeleken kan worden. Zij uit zich in vele schakeringen en het is praktisch onmogelijk om een vaste vorm aan te wijzen voor deze kracht en wijze, waarop zij optreedt. De eigenaardigheid van deze kracht is wel gelegen in de wijze, waarop zij onszelf beïnvloedt. Wanneer wij in dat licht leven, dan maakt de kleur van licht, dus de tint, die het heeft, voor ons uit, in welke stemming wij dit ervaren. De kleuren van deze kracht zijn dus identiek met stemmingen in ons eigen wezen. Het is moeilijk om te aanvaarden, dat er een oorspronkelijke God is, wanneer wij moeten uitgaan van het, licht, dat wij leren kennen. Ik heb nooit geloofd in een God en ik me en ook, dat het geloof aan een God op zichzelf dwaasheid is. Wanneer er een bestaat, onttrekt Hij zich aan al ons weten en kennen. Wanneer er geen bestaat, dan zouden wij dwazen zijn om voortdurende buigingen en kowtow's te maken voor degenen, die zeggen, dat er een God is en het ook niet weten. En God zelf kunnen wij met een buiging ook niet eren, als Hij bestaat.

Zoals gezegd ben ik dus de zaken na gaan zoeken. Ik heb gevonden, dat deze kleuren van licht bepaald worden door bepaalde stromingen, die in het gehele Al bestaan. Wonderlijk genoeg kan ik de oorsprong van deze stromingen niet vaststellen. Wel, dat zij met een zekere wetmatigheid optreden. En verder, dat zij sterk beïnvloed worden door de wijze, waarop wijzelve leven en zijn, waarbij wij die kleuren en omstandigheden tot ons aantrekken, die passend zijn voor ons eigen wezen. Ik heb hierop gebaseerd een levensfilosofie, die door velen wordt bestreden, ook in de sferen, waarin ik op het ogenblik vertoef.

En nu dit: wanneer wij al spreken van God, dan moeten wij alles God noemen, wat wij zien, alles wat wij kennen, alles wat wij zijn. Er is geen mogelijkheid om een bepaalde God te determineren, of te definiëren in al hetgeen ons omzweeft of daarbuiten. God is een onvatbaar begrip. Datgene wat ons in stand houdt en waarschijnlijk ook heeft voortgebracht echter, is de kracht, die wij rond ons kennen. Willen wij deze God noemen, dan vinden wij haar terug in alle dingen en moeten als zodanig alle dingen God noemen.

De wetten, die het geheel regeren, zijn moeilijk te begrijpen. Waarom een bepaalde rhythmiek bestaat in het optreden van kleuren is moeilijker voor mij te aanvaarden, te begrijpen, dan de reden, waarom deze kleuren zich tot ons voelen aangetrokken. Bij nader onderzoek van ons eigen wezen, zoals wij bestaan in mijn eigen sfeer, heb ik n.l. kunnen constateren, dat ons gehele wezen trilling is, die slechts afgescheiden is van deze grote trilling.

Inductieve werkingen tussen deze beiden veroorzaken een optreden van gelijke fasen, in en buiten het "ik" en deze fasen schijnen bepalend te zijn voor de kleur, die optreedt, de verschijnselen, die rond ons plaats vinden. Ik meen zelfs verder te kunnen gaan en dit door te voeren, ook voor alle lagere sferen. Voor hogere sferen durf ik het niet te zeggen.

Ongetwijfeld zult U mijn betoog koud, nuchter, misschien zelfs cynisch vinden. Toch ben ik niet cynisch. Ik zou heel graag een God vinden, tegen Wie ik zou kunnen opzien en tegen Wie ik zou kunnen zeggen: "Zie, in U erken ik de Schepper". Maar ik zie geen Schepper. Ik zie wonderlijke krachten. Ik zie een eenheid in al het levende. Ik voel in mijzelf de noodzaak om al het levende te helpen, om al het levende te steunen, omdat het deel is van hetzelfde, waarvan ik deel ben. Maar om datgene, waarvan ik deel ben, God te noemen, dat vind ik dwaas, want dat zou ik mijzelve ook God moeten noemen.

Ik geloof niet, dat het veel nut heeft U uiteen te gaan zetten, hoe de verschillende kleuren zich onderling onderscheiden en wat de preciese inwerking is. Ik kan daar toch geen juiste woorden voor vinden. Wel geloof ik er goed aan te doen, wanneer ik de commentator verzoek om na afloop van zijn commentaar, (dat hij ongetwijfeld in voor U misschien opbouwende, voor mij misschien wel enigszins brekende zin zal geven op mijn korte betoog), een vriend van mij aan het woord te laten, die in veel dingen het tegengestelde is van wat ik ben. Want dit is een van de onverklaarbare dingen, die kunnen bestaan, terwijl wij op een gelijk punt van bewustzijn staan ook. Ik kan mij niet begrijpen, dat in dezelfde sfeer, waarin ik leef, in dezelfde omstandigheden, waaronder ik besta, een mens is, die zo intens aan een God gelooft, dat hij een beeld daarvan voortdurend rond zich schijnt te zien. Ik kan niet begrijpen, hoe hij uit het licht iets anders kan puren dan de emotie, die iedereen doorspoelt, wanneer het licht hem beroert. Alle scheppende werkingen kan ik begrijpen, want ze gebeuren vanuit het licht. Elke gevormde gedachte weet ik als een scheppend vermogen altijd weer te waarderen. Waar de eerste gedachte vandaan is gekomen, weet ik niet. Mijn vriend beweert, dat hij het wel weet.

Voordat hij zich nu vergist en denk, dat ik ongelukkig ben, laat mij U zeggen, dat niets beter is dan te leven in het volle bewustzijn van je eigen bestaan, gevoed door deze kracht, die je bewust tot je kunt nemen en zo je eigen wezen verrijken tot de uiterste grenzen, die je nog dragen kunt.

Het is misschien goed om een God te accepteren, maar het is niet verstandig. Althans dat dunkt mij. Het verstand, de rede, is weg, die wij moeten gaan, wanneer wij persoonlijk willen komen tot een hoog bewustzijn. Ik heb moeten ontdekken, dat er andere wegen bestaan, die voor mij niet begaanbaar zijns wegen van geloof, wegen van vertrouwen; wegen van een bepaalde manier van leven. U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik deze wegen buiten beschouwing laat. Voor mij zijn ze onmogelijkheden en onbegrijpelijk in hun werking. Toch kun je ook langs de weg van de rede het geluk vinden. Je hoeft niet te geloven in een persoonlijke God, je hoeft niet te geloven in een Schepper, die alles leidt; wanneer je slechts gelooft in de gebondenheid in jezelf met al het zijnde, dan bereik je toestanden, waarbij de aardse toestanden zo belachelijk benepen en klein en duister en somber zijn, dat je je niet meer voor kunt stellen, dat ook eens het menszijn een ware vreugde voor je heeft kunnen zijn. Men heeft mij verzocht en daar ben ik mij zeer van bewust om hier te spreken als illustratie voor de verschillende wegen, die mogelijk zijn om tot het Goddelijke te komen: verschillende opvattingen, die zelfs in de hoogste sferen kunnen bestaan. Wat dit betreft zal ik echter zo wij zijn om een mening uit te spreken omtrent deze z.g. verdeeldheid. Het schijnt, dat in ons wezen een aantal impulsen aanwezig is, die in hun geheel en afgerond geuit moeten worden, vóórdat wij kunnen spreken van een werkelijk gelukkig of harmonisch bestaan. Hoe hoger de sfeer is, hoe groter dus de tegenstellingen moeten zijn, wil het volledige zijn nog steeds daarin belicht en besloten blijven. Ik meen, dat de tegenstellingen in de hoogste sferen sterker tot uiting zullen komen, dan in de lagere sferen. Niet meer tegenstellingen van streven. Die tijd is voorbij, maar tegenstellingen van opvatting. Zodat wij, voortdurend ons bezig houdend met elkaar, voortdurend zoekende naar de waarheid in ons eigen wezen, in anderen, die volledig aan ons tegengesteld zijn, kunnen komen tot realisatie van waarden, die zich misschien tot nog toe toch nog aan ons wezen onttrokken hebben. De gang der bewustwording is niet een wegvallen van alle tegendelen, maar een samengaan van tegendelen op een zodanige wijze, dat zij uiteindelijk elkaar kunnen versterken en verstevigen en samen een hogere eenheid vormen.

Ik hoop, dat U niet teleurgesteld bent over mijn betoog, maar ik geef het woord over aan de commentator, onder voorwaarde, dat mijn waarde vriend ik zou haast moeten zeggen: mijn waarde vijand (wij strijden altijd met elkaar, omdat wij trachten elkaar te begrijpen en dat steeds nog niet klaar kunnen spelen en toch helpen wij elkaar), dat die ook de gelegenheid krijgt om zijn mening uit te drukken. Ik hoop, dat er Uwerzijds tegen een derde spreker in de eerste helft geen bezwaar bestaat. Goeden morgen.

o-o-o-o-o

Zo vrienden, U heeft hier dan in een tamelijk verbluffend tempo een serie beweringen af horen schieten. En nu staat het aan mij om deze te ontleden. Laten wij allereerst vaststellen, wat de werkelijke waarden en waarheden zijn, althans voor zover wij die kunnen erkennen. Onze vriend zegt; het is niet belangrijk, of er een God is, of niet. Vanuit zijn standpunt misschien niet, voor ons wel. Want hij kan de lichtende kracht beschouwen als iets, waarvan hij deel is. Wij zijn ons nog te veel bewust van onze persoonlijkheid, om dit deelzijn van een grotere kracht in ons zelf te kunnen ervaren. En daarom hebben wij een Godsvoorstelling wel degelijk nodig.

Ik meen niet, dat de weg van de rede zo koel kan worden gevolgd, dat men God voortdurend terzijde stelt en toch zijn peil bereiken op de wijze, waarop hij dat schetst. Ik geloof, dat hij in zichzelf heeft geloofd aan iets anders, of dit nu de Natuur heeft geheten, of dat hij misschien nog weer een andere naam voor heeft gebruikt. Verder spreekt hij over de tegenstellingen in de hogere sferen. Dat is iets, wat de mensen over het algemeen ontgaat en daarom zeker ook een nader commentator waardig is.

De mensen menen, dat er slechts één waarheid bestaat, en dat dit nu juist toevallig hun waarheid moet zijn meestal. Het is begrijpelijk, dat dat nooit kan zijn. Wanneer er één waarheid is, moet zij al het zijnde omvatten en dus ook alle tegenstellingen, die zich in een hogere sfeer uiten. Maar naarmate men een instrument verfijnt, worden de aanwijzingen

daarvan scherper duidelijk en de reacties evenzeer groter. Wanneer ik twee instrumenten heb, die ik in het begin als aanvullende waarden heb geschapen, dan zullen zij dus na de grootste graad van verfijning bereikt te hebben nog steeds hun eigen eigenschappen bewaren. Dat is het persoonlijk voortbestaan. Wanneer dit persoonlijk voortbestaan is gebaseerd in het ene geval op geloof, in het andere geval op een poging tot redelijke benadering van het zijn, dan blijft die tegenstelling bestaan. Wanneer deze beide krachten zich uiten, dan zal in die uiting deze tegenstelling ook steeds bemerkbaar zijn. Het is wel belangrijk, dat U dit begrijpt. Het werk, dat wij doen uit de sferen, brengt onze eigen overtuiging naar voren. U zult begrijpen, dat de spreker, die U zoeven hoorde, geen lid is van onze Orde. Toch respecteren wij hem, wij achten hem en wij werken met hem samen. Maar wanneer hij een eigen groep zou hebben en hij zou zich gaan uiten hier op aarde, dan zouden wij ongetwijfeld scherpe tegenstellingen in leer en betoog vormen.

Er zijn vele mogelijkheden van bewustzijn in de sferen en ieder tracht zijn eigen waarheid aan de mensheid te leren, in de hoop, dat er mensen zijn, die die waarheid kunnen aanvaarden en daardoor tot bewustzijn komen.

Een volgend punt, dat evenzeer een klein commentaar waardig is: zijn beschrijving van de kleuren in de sferen. Hij zegt; dit zijn tinten van kracht, of kleuren van pracht. Dat is iets, dat U zich niet kunt voorstellen. En toch bestaat de mogelijkheid soms om iets dergelijks te zien. Wanneer er ergens een buitengewoon sterke elektrische spanning bestaat, dan heeft U grote kans, dat daarbuiten in het duister een zekere uitstraling zichtbaar wordt, de lading a.h.w. door de kracht veroorzaakt. Stelt U zich voor, dat een dergelijke uitstraling vanuit het Goddelijke uitgaat. Dat echter vooral, waar die kracht doorstroomt, zij op een bepaalde wijze met een bepaalde energie werkzaam is. Dan zou het kunnen zijn, dat het veld, dat zij uitstraalt, verandert. Is het veld, dat zij uitstraalt, veranderlijk, dan kan dit waargenomen worden als een verandering in kleur. Wij kunnen zelfs nog verder gaan en zeggen, dat wat onze vriend meent vast te stellen over de regelmaat, waarmee de kleuren optreden, niet te wijten is aan het optreden van de kleuren, die de stemmingen veroorzaken, maar omgekeerd, dat het bepaalde bewustzijnsfasen zijn in elk denkend wezen, die bepaalde kleuren sterk op de voorgrond stellen op bepaalde momenten.

Hij heeft een verzoek gedaan ook. En ik meen, dat, wanneer ik de persoon nog even verder beschrijf, er geen bezwaar is om deze andere spreker aan het woord te laten. Het is overigens we een spreker van onze Orde en als zodanig waarschijnlijk ook aan U bekend. Tenminste aan degenen, die langere tijd het werk van onze Orde gevolgd hebben. Ik zal dan ook over de tweede spreker geen beschrijving geven noch commentaar. Die kan voor zichzelf spreken.

Maar een mens, die zo redelijk (zoals onze vriend dat meent), denkt als hij, moet uit de aard der zaak een verbitterd mens zijn. Het is een mens, die logica zoekt en die logica in de wetten van het leven niet kan vinden. Het resultaat is begrijpelijk: deze mens verwerpt alle waarden, die voor hem niet in onmiddellijke verschijning treden. Daar hebben wij het standpunt, vanwaar deze mens is uitgegaan. Hij is nooit een gelukkig mens geweest. Geestelijk heeft hij geleerd de sferen te accepteren, zichzelf te zien, zoals hij is, en heeft hij ook geleerd op te stijgen tot steeds hoger waarden en bewustwording. Maar zijn menselijk beeld, de oorsprong van zijn denken, zoals die menselijk was te scherp omlijnd, te scherp gebonden, te veel naar bewijzen vragende en te weinig innerlijk belevende, heeft het stempel gedrukt op de persoonlijkheid tot in de hoogste sferen toe. Dit is belangrijk, want dit geldt natuurlijk evenzeer voor U als voor hem. En wanneer U dus overgaat in een bepaalde geestesgesteldheid. U heeft een bepaald soort leven geleefd, dan kunt U er zeker van zijn, dat Uw persoonlijkheid, wanneer U niet meer op aarde terugkeert, nog zeer lange tijd tenminste Uw wezen, Uw uiting, ja, zelfs Uw denken zal blijven bepalen. Ik hoop, dat ik met dit commentaar de spreker iets verduidelijkt heb.

En nu laat ik U dan deze vriend van hem aan het woord, die sommigen Uwer kennen onder de naam "het Pastoorke." Iemand, die wel zal trachten persoonlijk te spreken, ofschoon wij niet weten, of het met de hier nog al eens optredende storingen gehandhaafd kan worden (hij zal waarschijnlijk toch niet zo lang spreken). Wij zullen in ieder geval trachten om hem persoonlijk aan het woord te laten, waar hij het medium vroeger ook gebruikt heeft en dus gemakkelijker zijn invloed daarop kan leggen. Ik mag U er wel op wijzen, dat het contact wat teer is, omdat hij niet meer zijn persoonlijkheid zelve geheel tot het medium zal wenden, maar alleen a.h.w.

op afstand het medium zal trachten te bedienen, hopende, dat zo zijn eigen persoonlijkheid toch nog weer kan doordringen tot deze wereld.

❖ *Is het misschien goed het raam dicht te doen i.v.m. de storingen van beneden?*
Laat naar openstaan, wat geeft dat?

Ik zal nu dus de spreker aan het woord laten. Ik hoop echter wel, dat U zich dan zoveel mogelijk natuurlijk van alle storingen onthoudt, ook zelfs met Uw gedachten, omdat de verbinding ietwat teer is. Ik voor mij, ik neem afscheid van U en kom als commentator niet meer tot U terug vandaag. Ik wens U dus reeds nu een aangename en gezegende Zondag,

o-o-o-o-o

Goeden, morgen, vrienden,

Ik zal niet beginnen met de oude zegen, het oude manuaal uit te spreken, te herhalen, anders zou men mij verwijten, dat ik nog Rooms ben tot in de hoogste sferen toe. Als wij over het leven nadenken, vooral in onze lichtende, gelukkige sfeer, dan is het moeilijk om volledig te kunnen aanvaarden.

Het licht is de directe uiting Gods. Het is ook God niet. Het is rond elk wezen, dat er bestaat. Om God te kunnen aanvaarden, moeten wij onszelf kunnen wegcijferen. En juist in deze hogere sferen, is het belangrijk, dat wij kunnen aanvaarden, wat de wereld leert uit de Evangeliën. Wat Jezus heeft geleerd al aan de mensen. Om God superieur te stellen boven jezelf. Iemand, die dat niet kan, kan m.i. niet zo snel opstijgen, zo volledig bewust worden van de werkelijke grootheid van het Al, als iemand, die dat in zijn leven heeft geleerd. Juist daarom ben ik vriend met mijn tegenstander, die U zoeven heeft horen spreken. Want dit is iemand, die ongetelde momenten van bewustzijn nodig heeft om dat te bereiken, waarheen een wonderlijk lot, een Goddelijke kracht en liefde mij stil en zonder moeite heeft opgetrokken. Daarom spreken wij veel, zoals geesten spreken, door je wezen en zijn, je denken en je geloof open te leggen voor elkander.

Ach, ik wilde, dat het mij mogelijk ware om dat voor Uw wereld te doen; om te laten zien, hoe een overgave aan het Goddelijke, hoe een aanvaarden van de superieure wil van de scheppende Kracht ons vreugdig, blij en vervuld maakt, ons doet stijgen in sferen, onvoorstelbaar hoog en groot. Ik vraag mij nooit af, wat is de kleur van het licht, die rond mij is. Ik weet, dat in het licht God is, Die ook in mij leeft. Ik zeg niet: het licht van mijn sfeer, want ik zie het licht zo; maar het leeft over alle werelden, in elk bescheiden bestaantje, tot in het kleine diertje, dat zijn rooftochten houdt in een druppeltje water. Er is geen verschil in onze sfeer. Eigenlijk sta ik nog zo dicht bij hem. Eigenlijk zijn wij niet meer alleen. Wij denken anders. Wij beleven de wereld anders en wij kunnen elkaar niet volledig meer volgen. Maar dat zijn dingen, die gaan met de tijd voorbij. En zoals de mensen spreken uit hun volwassen wereld een kind proberen in te voeren in hun eigen begrippen, omdat zij die kinderen liefhebben en als goede, grote mensen in de wereld willen zien staan, zo moeten wij ook wel werken. Wij willen U ook graag zien staan als grote, bewuste geesten in dit wondere licht, dat voor mij is: God, de uiting van God, van een bewust en denkend Wezen, dat in Zijn grote liefde ons voortdurend dichterbij brengt tot de aanvaarding van Zijn Wezen als Werkelijkheid.

Ik kan de wereld, ik kan de sferen, ik kan het bewustzijn niet van elkaar scheiden. Ik kan U, mensen, niet scheiden van mijn geestelijk bewustzijn, zomin als ik God kan scheiden van U of van mij. Wij zijn één, één grote eenheid, die gelijktijdig is het licht, waar onze vriend over sprak. Hij begrijpt nog niet de eenheid met het zijnde, zoals die noodzakelijkerwijze de werkelijke uiting is van onze Heer en Schepper en Meester. Maar U kunt het nu al begrijpen. Daarom ben ik dankbaar, dat hij met zijn nuchtere inzicht heeft begrepen, dat het niet goed is, wanneer er alleen maar één gedachte wordt gesproken. En mijn - menselijk gezegd - mijn hart sprong van vreugde, dat ik nu een reden had om terug te gaan en U te zeggen, hoe groot alles is, hoe zeer wij één zijn in God. Om U te zeggen, dat alle bitterheid, alle verstandelijke nuchterheid getolereerd kan worden, maar nooit is: het bestaan. Het bestaan is God, Die in ons leeft en Die door ons tot uiting komt in het licht, dat iemand, die niet aan God gelooft, ach, dwaasheid zou willen gaan ontleden. Vrienden van me, leef je leven, maar verval nooit in die ene fout. Je leven, dat heb je hier op aarde en zo dadelijk heb je een leven in de sferen. Tracht niet nu verstandelijk vast te gaan leggen, wat het hele bestaan is. Leef in je wereld, maar leef in je wereld met God. Dan komt al het andere vanzelf, omdat je groeit uit het Goddelijke Licht

tot het bewustzijn van het Goddelijke bestaan. En nu ik die beheersing heb gevonden, kan ik toch de verleiding niet weerstaan om afscheid te nemen met woorden, die mij van de aarde uit nog zo dierbaar zijn:

Benedicamus te in Nomine Patri et Filii et Spiritus Sanctus. Een gezegende Zondag.

o-o-o-o-o

Goedenmorgen, vrienden,

Goeden middag, het zit op de minuut eigenlijk, geloof ik, hé? Wij hebben zo eens eventjes geluisterd naar Uw besprekingen en nu ben ik alleen bang, dat ik op sommige plannen even een domper moet gaan zetten. Wij willen n.l. die groep graag openstellen, maar het is praktisch onmogelijk om hier een gezelschap van 50 of 60 man omhoog te trekken, hoor. U moet niet vergeten, dat wij een grote eenheid moeten hebben. En de bedoeling is dus geweest, dat U in deze groep eventueel aanvullingen kunt doen. Wij zullen daar op de Bestuursvergadering nog even op terug komen, hoe dat o.i. makkelijk kan. Maar men zou inderdaad een tweede Zondagsgroep er bij kunnen komen, indien daarvoor buitengewoon veel belangstelling voor is. Verder zou ik met nadruk willen onderstrepen, dat deze bijeenkomsten niet zijn voor mensen, die nu ja ook wel mee willen doen en ook zeer zeker niet geschikt voor diegenen, die maar een betrekkelijke flauwe ervaring hebben van het spiritistisch werk. Wij zouden dus wel voor willen stellen om op enigerlei wijze een criterium te stellen, waardoor men in het samenstellen van de groep toch zeker kan zijn, dat degenen, die deelnemen er aan, inderdaad op de hoogte zijn, niet alleen van onze gedachtengang en van onze wijze van werken, maar ook van de mogelijkheden van het spiritistisch werk als zodanig en de verschillende gevaren, die er in zitten, want U weet, dat een paar onbevoegden op een bijeenkomst, b.v. bij een contact als het laatste, dat U voor de pauze hier had, alleen reeds door gedachten, door ongedurigheid of bewegingen inderdaad risico kunnen vormen voor het medium. En dat zijn dingen, die wij natuurlijk weer niet kunnen doen: dus dan zouden wij in onze mogelijkheden beperkt worden. Dat is niet de bedoeling, hoor.

Dus laten wij niet heel erg hard van stapel lopen. Wij hebben in ieder geval met vreugde vastgesteld, dat men deze groep niet als een gesloten, bijzonder iets wil beschouwen, maar dat men ook gaarne een ander de mogelijkheid geeft om mee te genieten. En in de tweede plaats hebben wij ook met evenzeer vreugde kunnen vaststellen, dat nu ja, de belangstelling daarvoor behoorlijk groot schijnt te zijn. En ik geloof dan, wat dat betreft, dat men zich geen zorgen heeft te maken, wanneer dat elke Zondag zou worden, want dan kan het Bestuur ongetwijfeld bij nadere bespreking daar wel een oplossing op vinden. Dat is wel voor elkaar te brengen, hé? Nu, ik geloof niet, dat er verder veel nog over te praten is, of is er iemand, die denkt: "Dat moet ik toch nog eventjes zeggen?" Als ik het zo zeg, houden jullie lekker allemaal je mond, dus gaan wij verder.

En nu heb ik voor vandaag helemaal geen reis op het programma staan. U vindt het misschien dwaas. Maar per slot van zaken, het is zulk lekker weer, de meesten gaan toch wel wandelen of zonnen, of iets dergelijks. En dan hoeven wij nog niet ergens heel ver in het Al te trekken, of heel erg de geheimzinnige diepte van de aarde in te trekken. Wij gaan nog wel eens een keer naar de kern van de aarde. Dat heb ik U beloofd. Dat doen wij, maar vandaag niet. Vandaag heb ik eigenlijk wat anders. Ik zou vandaag over een paar doodgewone dingen met U willen praten. Zo doodgewoon over een vogel. Per slot van rekening is Uw zwerk iets om vogels in te horen kwinkeleren, nietwaar? Of je ziet hem als een zwarte stip eens eventjes voorbij zweven. Dan denk je daar niet veel over. (De kanarie begint te fluiten). He? Kijk, hij ontdekt bekenden. (Gelach). Ja, dat is werkelijk heel aardig, maar weet U waar het om gaat? In een vogel zitten bepaalde eigenschappen, die voor ons wel interessant zijn en bovendien is de stof licht genoeg om als desert na de meer ernstige lezing te worden verteerd.

Stelt U zich eens voor, dat U een vogel bent. Zo door de lucht heen te zweven; van luchtstroming op luchtstroming over te gaan, soms met een snelle wiekende slag even een eind verder te gaan: vanuit je hoge perspectief neer te zien op een hele wereld, die onder je ligt. Dit op zichzelf is al iets bijzonders, een zekere vreugde. Een vogel weet, onbewust vaak, meer van de wereld dan menig mens. De lucht is zijn element. De aarde is alleen maar zijn rustplaats. Datgene, waar hij zijn voedsel vindt misschien. En ook dat niet eens altijd. Hij is lossier van de wereld dan de mensen en dan de huisdieren. En dat brengt bij de vogel een bijzondere manier van reageren naar voren. Hij heeft natuurlijk, zoals iedereen, zijn drang om

een nest te bouwen enz. enz. Hij zingt. En als hij zingt, doet hij dat met een bepaald doel en niet alleen maar, omdat het nu zulk mooi weer is en hij nu moet gaan jubelen. Dus hij is niet zoals een mens, weet U wel, die zo heerlijk in het zonnetje loopt te wandelen en dan vanzelf zo loopt te tum tum tummen, he? Of de een of andere bekende schlager loopt te fluiten.

Die vogel is een dier en daardoor buitengewoon logisch in zijn manier van optreden. Hij kent zijn eigen leven, zijn eigen doel. Hij kent zijn eigen leven, zijn eigen doel. Zij gaan hun weg. Voedsel is belangrijk. Maar belangrijker haast nog is het, om op een gegeven moment eventjes te kunnen vliegen en eens over de dingen heen te kijken. Hoe brutaler de vogels zijn, hoe minder majestueus, hoe lager zij blijven vliegen. Kijkt U maar eens naar een mus. Een mus is een echte kwajongen. Waarom? Die loert alleen maar in alle huizen en tuinen. Een adelaar is een vorst van de lucht, omdat hij zo hoog kan vliegen. En een leeuwerik is een vogels des hemels, omdat hij steeds weer naar de zon toe stijgt. En dan met een pijnlijke kreet zich een ogenblik terug laat vallen, om dan toch weer zingend op te stijgen. Want hij voelt: ergens daar, die zon, daarachter ligt mijn wereld, mijn werkelijke wereld. Voelen, niet denken. Denkt U vooral niet, dat ik de vogels wil gaan dramatiseren, als sprekende en denkende persoonlijkheden laten optreden. Wanneer ik dat zou doen, zou ik een verhaal vertellen. En dit is geen verhaal, dit is een werkelijkheid.

Een vogel neemt het leven, zoals het komt. Hij is niet bang om weg te trekken, wanneer het hem ergens gaat vervelen, nu ja, dan gaat hij rustig verder. Wanneer hij een plaats heeft gevonden, waar hij goed nestelt, dan komt hij er elke keer weer terug, of hij blijft stevast gevestigd. Want, zo zegt de vogel, wat maakt de wereld uit? Het gaat toch mij? Hij ziet zoveel van die wereld; hij kan zo makkelijk dat allemaal van bovenaf bekijken. Hij ziet dat a.h.w. in een heel andere verhouding dan een mens. Die vogel heeft helemaal niet de behoefte om te gaan, dit of dat. Hij is los, vrij. U weet zelfs, Vondel, die zei: wie vrij wil worden, men trekke pluimen aan en kieze ruimer baan. U weet wel, dat bekende gedicht over de "Beurs". Nu, de vogels kennen geen beurs, ofschoon zij zeker hun handelingen kennen, zelfs voorwerpen hebben, waar zij waarde aan hechten. U kunt het zien, b.v. wanneer zij beleefdheden bewijzen aan elkaar. Zij brengen elkaar een worm, een graantje, sommige gevallen zelfs een steentje of een stokje, een veertje zelfs. Zij brengen elkaar iets. Dus hebben zij wel degelijk een waardemeter. Er zijn dingen, die voor hen iets betekenen. Maar zij betekenen alleen in context met hun eigen gedrag. En dat is het belangrijke. Wanneer de mensen dat zouden kunnen begrijpen, wanneer ze het overzicht zouden hebben over de werkelijke waarde der dingen, doordat zij ook gevlerkt uit zouden kunnen vliegen, wanneer zij maar wilden, waarheen zij maar wilden, zonder grenzen, zoekende hun voedsel, waar het toevallig is, dan zouden zij misschien in de wereld ook gelukkig kunnen zijn. De doorsnee vogel is gelukkig.

Nu spreek ik niet over de kip, die langzaam maar zeker tot een versuft kakelende eiermachine is geworden. En ik spreek ook zeer zeker niet over de huismus, nietwaar? Die zich erover beklagt, dat het verkeer tegenwoordig zo gemotoriseerd is, waardoor zijn voedselpositie in het gedrang is gekomen. Dat zijn allemaal bijkomstigheden. Maar ik..spreek hier nu over de werkelijke vogel, de trekvogel, de vogel, die leeft in de vrije natuur. Die zich van de mensen eigenlijk maar heel weinig aantrekt, behalve misschien om ze te ontvluchten, wanneer ze te gevaarlijk zijn.

Leven, terwijl alles alleen waarde heeft, zodra het in relatie staat met jezelf, wat stoffelijke dingen betreft. En geestelijk bewustzijn heeft een vogel niet. Wij wel. En daardoor kunnen wij dan ook nog waarden vinden, die ook buiten onszelf bestaan, maar die zijn zeker niet van stoffelijke oorsprong of van stoffelijke geaardheid. Nee, de vogel zegt: dit is wat waard, omdat het voor mij iets betekent. En op het moment, dat het voor mij niets te betekenen of niets te zeggen heeft, is het niets meer waard. Een vogel zou zeggen: wat heb ik aan een portefeuille met een paar duizend guldens erin? Dat betekent voor mij niets, want ik heb op het ogenblik niets nodig. Een ogenblik later is hij dolblij met een "Tit, want dan wil hij toevallig juist eventjes gaan snoepen. Begrijpt U, waar dat in zit? Geen al te grote voorzorgen. Een vogel is luchthartig. Niet helemaal. Hij verdedigt zichzelf, hij zorgt voor zijn zekerheid. Maar zijn werkelijke element is nu eenmaal de atmosfeer. Vandaar, dat hij in zijn hele leven luchtiger is, dan de mens zich maar denken kan.

Daar is het grote licht, de zon. Wanneer de zon er is, dan leeft de vogel, dan is hij wakker, dan is hij blij. Wanneer het licht gaat komen, dan kijkt hij zo eens eventjes van onder zijn vleugel

uit, piekt zo eens even met zijn snavel in de richting van het komende morgenrood en begint zich eens heerlijk uit te rekken. En dan geeft hij met luide kreten te kennen: Ik ben wakker! Ik vind het melodieuser dan het te doen, zoals sommige mensen. U weet wel, die beginnen met dat geeuwritueel. En dan hoor ik liever dat vogeltje zingen. Maar het komt op hetzelfde neer. Dan... hé? er is zon vandaag. Ik ben blij. Ik heb eigenlijk wel honger, maar ik moet eerst eens eventjes .... Dan wordt er wat toilet gemaakt, de veren worden geschud, dat alles prettig zit, en er wordt een vlucht gemaakt. Tussen de bomen door, over de takken heen, eventjes naar boven, de lucht in, in de zon. Dan even gaan zitten op een tak en kijken. Licht! Geluk! De hele wereld is goed vandaag! Zo kan het voor U ook zijn. Ook voor U zijn er dagen, dat de hele wereld helemaal goed vandaag" is. En dan voelt U Uzelf gelukkig. Want als U zegt: "het is goed vandaag", dan is er geen radio, die onmiddellijk vertelt, dat er in de namiddag lichte neerslag te verwachten is, oftewel onweersbuien enz. Daar houdt het zich niet mee bezig. Dit is het moment. En dit moment leeft de vogel. Wanneer hij dan genoeg genoten heeft, dan gaat hij rustig zijn eten zoeken. En dan jaagt hij en dan zoekt hij en dan zwemt hij. Hij ontdekt een paar soortgenoten, kwebbelt eens een beetje met ze, al zegt hij dan geen woorden. Hij weet toch wel zo'n klein beetje te laten zien; dit ben ik en zo denk ik erover. Hij weet heus wel verschillende begrippen uit te drukken. Menige vogel heeft een taal, waar een mens weinig verstand van heeft, maar waar hij toch wanneer hij ze zou begrijpen met verwondering naar zou kunnen luisteren. Een vogel vertelt tegen een ander; "Ja, in die kersenboomgaard, daar is wel een hoop lawaai en een hoop geblikker, maar daar moet je je niets van aan trekken, hoor! Maar als je een knal hoort, dan moet je weggaan". Weet U wel?

Zij weten het wel, en er is nu niets anders te doen. Vogels roddelen. Waarom? Omdat zij niets beters te doen hebben. Een mens heeft zijn geestelijke waarde. Die hoeft niet meer te roddelen. Die hoeft niet te gaan praten over alle kleinigheden van de dag, want in hem leven waarden, zo groot en zo geestelijk schoon, dat hij daarmee a.h.w. opnieuw een dag kan gaan beginnen, wanneer hij klaar is met zijn stoffelijke bezigheden.

De vogel zwerft. Er komt een moment, dat hij zegt: "Nu in deze tijd moet ik weg. Ik trek er op uit, want ik kan dit gebundene, ik kan dit langzaam veranderen in somberheid niet hebben. Ik zoek de vreugde van het leven op een voor mij verantwoorde wijze." En ja, als de mensen dat nu ook eens deden. Schudt U nu niet afkeurend met Uw hoofd, dat het dan mis zou lopen met de mensheid. Helemaal niet. Want de vogel zoekt zijn vreugde. En omdat hij zijn vreugde zo intens beleeft, stelt hij maar heel weinig eisen. Hij is niet veeleisend aan het leven. Hij is gelukkig op het ogenblik, dat het geluk hem wordt gegeven en hij gaat het geluk achterna. Let U maar eens op. Als de zon naar het Zuiden gaat, dan komen de vogels bij elkaar en dan bepraten ze de zaak. Zij gaan zwermen, zoals dat heet. Dit eindelijk besluiten zij om de reis te aanvaarden. Ergens hebben zij een flauwe herinnering van voorouders geerfd, van de richting, waarin zij moeten gaan. En dan gaan zij er op uit. Met een hoop moeite. Stelt u zich voor, dat er tegen U gezegd wordt: "Je kunt heel rustig, wanneer het een beetje onprettig weer wordt, naar Nice gaan, of je gaat naar Afrika of Australië toe, maar wij zullen je een vervoermiddel geven een fiets b.v. je moet dag in dag uit trappen, dagen lang." Ik denk, dat U been zoudt zeggen. U heeft er niets voor over. U wilt er wel graag over praten, dat het gelukkig zou zijn om dit of dat te doen, en dat het prettig zou zijn, als het zo en zo was..... En als het nu maar .... Maar U heeft niet, wat de vogel heeft, dat U zegt! "He, hier voel ik mij niet in thuis, dit is ongelukkig. Ik ga dat geluk achterna! Daar is het wel. Dan ga ik het daar halen".

Ik geloof, mijn vrienden, dat wij daar al een heel aardig eindje mee op streek komen, wanneer wij ons eigen leven gaan bekijken, Wat doet een mens in zijn leven? Wij kunnen het hem niet kwalijk nemen, dat hij geen vleugeltjes heeft en dat hij niet eventjes over de stad gaat vliegen, of eens eventjes uitvliegt in bos en land. Maar een mens heeft weer andere middelen. Iedereen heeft een paar benen. En er rijden trams en treinen en auto's enz. Wanneer Uw leven werkelijk wat voor U betekent, dan moet Uw taak zijn, zoals het voedsel zoeken voor de vogel. Een niet altijd aangenaam iets, maar iets, waarvan je weet, dat het gedaan moet worden. Dat is nu eenmaal zo. Dat moet gedaan worden, basta. Daar praat ik niet over. Ik ga niet zeggen, dat dat nog wel eens anders had kunnen zijn.

Ik sta toch voor de feiten: zo moet ik dat doen. Nu, zo is het voor U toch ook. In Uw leven is een bepaalde taak en dat moet je doen. Stel je voor, dat er een huisvrouw is, die zegt: Neen, ik wil helemaal niet afwassen. Dat vind ik zo iets verschrikkelijks. En dat ze elke keer met tegenzin gaat staan. Dwaas! Er zullen heus genoeg vogels zijn, die bij zichzelf ook zouden kunnen denken, wanneer zij mensen ware: "Ja, maar ik heb geen zin de hele tijd te lopen

zoeken en hier nog eens wat te pikken te vinden en daar nog een vrucht te vinden. Waarom is er niet een plek, waar het allemaal voor mij klaar ligt?" Maar die vogel is logischer. Die zegt: "Het is er nu eenmaal niet. Ik met het zoeken, dus ..... doen! En dan nog blij zijn, als het een beetje meevalt". Een groot verschil, hé? En zo kun je weer verder gaan. De vogel zegt niet: "Dit is de tijd om te werken en dat is de tijd om te rusten." De vogel zegt; "Nu heb ik de kracht om te werken, nu heb ik de kracht om voedsel te zoeken, om een nest te bouwen, nu doe ik het ook. En wanneer ik geen kracht meer heb, nu ja, dan ga ik rusten.

De vogel deelt zijn leven in op zijn eigen manier. Hij kent ook bepaalde gewoonten, net als mensen, net al alle andere schepselen. Hij heeft zekere opvattingen zelfs over wat wel en wat niet hoort. En daar houdt hij zich ook inderdaad over het algemeen wel aan. Maar hij is niet zoals de mens, gebonden in een schema der dingen. Alleen, één uitzondering. Dat is, wanneer hij de verantwoording heeft voor zijn broedsel. Op dat moment zie je plotseling regelmaat. Want nu gaat het om de verantwoording, die je voor een ander hebt aanvaardt. Daar is het noodzakelijk om regelmaat te brengen, om te zorgen, maar niet om die zorg te blijven houden. De vogel zegt; "Mijn broed is mijn heiligdom. Daar vecht ik voor, daar zou ik desnoods voor verhongeren, maar die breng ik groot, zo goed als ik kan". Hij zegt het niet, hij denkt het zelfs niet, maar zo leeft hij. Maar op het ogenblik, dat zij hun eigen vleugels kunnen uitslaan, dat zij hun eigen weg kunnen gaan,.....wel, ik zal niet met ze gaan vechten, maar dan is mijn taak afgelopen. Nu komt mijn eigen behoefte weer op de voorgrond te staan." De vogel zegt niet: "Ik heb verplichtingen aan Mevrouw Kraai en aan Meneer Uil". Hij zou wel gek zijn. De vogel zegt doodgewoon: "Ik ga mijn weg. En of jij nu een kraai bent of een uil, ik zal uitkijken voor een uil en voor een kraai. Jullie zijn uiteindelijk niet te vertrouwen. Voor mij is jullie manier van leven niet acceptabel. Maar ik trek mij er niets van aan".

Kijk, vrij kunnen leven. Niet vrij in de zin van bandeloos. Bandeloos leven is altijd uit den boze. Maar vrij kunnen leven, dat is een hele grote gave. En daarom ben ik vandaag begonnen om over vogels te praten, omdat ik uiteindelijk op de vrijheid terecht wil komen. Kijk vrienden, wanneer je nu leeft, zoals U leeft nu alle dag, dan moet het toch een zekere vreugde zijn voor U, wanneer U elk moment, zoals het komt, kunt waarderen op zijn eigen waarde. Dan moet het toch een hele verlichting voor U kunnen betekenen, wanneer U in staat bent te zeggen: "Ik leef vandaag, ik heb alles gedaan, wat ik vandaag doen moet, ik heb nu de tijd om mijn eigen gang te gaan". Het moet toch voor U een innerlijke zekerheid betekenen, wanneer U weet: "Ik kan, wanneer het nodig is, een hele hoop verdragen, maar wanneer mijn geluk, wanneer mijn vrede weg is, dan ga ik mijn geluk en mijn vrede zoeken".

Dat is werkelijk vrij zijn. Vrij zijn, d.w.z. je niet binden aan conventies, d.w.z. je niet binden aan uiterlijke omstandigheden, niet aan sleurtjes, maar slechts aan twee dingen: aan de taak, die je in je kent, want de mens heeft bewustzijn, die weet dus, wat zijn taak is. En.....niet aan de behoeften, die je denkt te hebben, maar aan de noodzaak om innerlijk gelukkig en tevreden te zijn. Wanneer een vogel wegtrekt met de zon mee, dat doet de vogel instinctief; maar hij doet het, omdat hij de omstandigheden blijft zoeken, die voor hem het meest aangenaam zijn. Die vogel is helemaal geen Sybariet en het is helemaal geen onverantwoordelijk iemand in zijn eigen maatschappijtje. Zeker, ik zeg nogmaals: het zijn geen mensen. Maar hij houdt zich wel degelijk aan de regels van het spel.

"Maar", zo zegt die vogel, "waarom zou ik, wanneer iets voor mij nu niet meer acceptabel is mij dan vast blijven klampen aan het feit: "Ja, maar hier is mijn nest, hier is mijn jachtgebied? En omgekeerd, waarom zou ik, wanneer ik een jachtgebied heb, waaruit ik mij kan voeden, dan zoveel verder gaan kijken? Wanneer ik hier tevreden ben, waarom zou ik elders gaan zoeken." Als de mensen dat nu ook eens deden, wanneer de mensen niet kunstmatig steeds nieuwe eisen gingen stellen. Want neem mij niet kwalijk, hoor, maar dat jaag je jezelf meestal op, weet U wel? Is het meestal niet zo, voor een vrouw b.v., dat zij zegt; Ik heb geen enkele zomerjurk, die mij nu nog staat.. Dat is niet waar, mevrouwetje. U heeft zomerjurken, waar U er schattig in uitziet. Maar die zijn toevallig niet van de laatste mode, en dan kunnen de anderen zien, dat U geen nieuwe jurk heeft. U vraagt niet: "Wat is voor mij prettig, wat is voor mij in orde?" U vraagt: "Wat zeggen anderen ervan?" Dat doet de vogel niet. En voor de horen precies hetzelfde. "Ja, eigenlijk wordt het toch hoog tijd, dat ik een nieuwe wagen neem". Waarom, meneer? Is de motor niet in orde? Dan heeft U gelijk. Of is het alleen naar, dat het een verouderd model is en dat het voor Uw aanzien noodzakelijk is, dat U met een nieuwere en betere wagen rijdt? En dat kunnen wij natuurlijk gaan uitbreiden tot bromfietsen en alle

andere dingen ook. Dat is iets, dat zie je zelfs tot uiting komen in kinderwagen. Het is eigenlijk een kleine anekdote, maar ik mag het er toch wel even tussendoor gooien. Ik heb het eens een keer meegemaakt, dat ik bij de geboorte was van iemand, die ik in de sferen heel goed had gekend en die incarneerde hier op aarde. En die kwam in een redelijk gezin, waar drie of vier kinderen al waren. Het was overigens geen gekke omgeving. Maar Papa had een winkel. En Mama had een oude kinderwagen, U weet wel, zo echt lekker ruim, zo op hoge veren. Dat was heerlijk. Dat ding, dat kon je als wieg gebruiken. Daar kon je mee zitten do-deinen. Alles in orde, he? Maar Pa zegt; "Vrouw, daar kunnen wij nu niet meer mee gaan lopen, hoor". En Pa ging een nieuwe kinderwagen kopen. En weet U waarom? Omdat hij dacht, dat zij hem anders aan zouden zien voor een insolvente kruidenier. Of je capaciteiten en je vermogens, of je werkelijke prestaties en je werkelijke geluk afhangt van een beetje meer of minder chroom en een bepaalde vorm, maar zo zijn de mensen vaak. Het gaat U vaak om de waarde, die anderen aan de dingen hechten en niet om wat U er zelf van beleeft. En wanneer U dat van een vogel zoudt kunnen erven, de gave om "Vrij" te zijn, dan zoudt U een heel klein eindje vooruit komen in menselijke bewustwording, en zeker ook in menselijke beschaving.

Leef zo, dat je gelukkig bent. Is er iets in je leven, dat absoluut niet aangenaam meer is, zoals voor een vogel, alr de winter komt, neem dan rustig de benen ervoor. Zeg niet; "Ik kan het eigenlijk niet verdragen, maar ik moet wel". U kunt er onderuit. Er is niemand, die U kwalijk neemt, wanneer U dat op een verantwoorde manier probeert te doen. Probeer niet de sterke mens te spelen. Probeer zoveel mogelijk de gelukkige mens te zijn. De gelukkige mens en wat dat betreft heeft U het dus wat moeilijker dan een vogel in geestelijk en stoffelijk opzicht tegelijk. Zoek nieuwe landen op, zoek een nieuwe baan op, zoek een heel nieuw leven voor mijn part. Wanneer het oude leven winters wordt en somber, doods en duf, en U heeft de kans om ergens anders weer Uw volle energie en Uw kracht in te zetten, te zeggen: "Kijk, daar ben ik nu gelukkig mee, daar voel ik mij mee thuis, dat vult mijn leven, nu zijn mijn dagen weer zonnig". waarom zoudt U het dan niet doen? Waarom zoudt U dat niet doen, vertelt U mij dat nu eens. Omdat U het altijd zo heeft gedaan. O,o, omdat buurman zal denken, dat je gek bent? Nu, daar hoeft je je helemaal niets van aan te trekken. Want als hij zegt, dat jij gek bent, dan denk je er maar altijd aan, dat een gek het eerst altijd denkt, dat de anderen gek zijn, maar dat hij zichzelf voor zeer verstandig houdt. En wat dat betreft, als U een ander gek vindt, houdt dit dan ook eventjes in de gaten, ja?

Vrij zijn, d.w.z. je eigen verantwoording, die je in je draagt en kent, je eigen taak en plicht vervullen ten koste van alles. Maar het wil ook gelijktijdig zeggen; je geen taak en plicht laten opleggen, je geen verplichtingen laten opleggen door iemand, of iets buiten hetgeen jezelf als noodzakelijkheid voelt, wat je zelf voelt als deel van je leven. Het is niet de taak in je leven om met een lang gezicht rond te lopen. Het is een deel van je levenstaak, van je bewustzijnstaak, om juist de volheid en de vreugde van het leven te begrijpen, te doorvoelen, opdat de grootsheid van de Schepping in je groeit tot een geestelijk beeld, waar je wat mee kunt doen. Of dacht U soms, dat zij bij ons in de sferen ook allemaal van die regeltjes hadden?

Wij zijn wat dat betreft heel wat meer dan vogels. Wij gaan en wij komen, wij aanvaarden onze verplichtingen en volbrengen onze taak, omdat wij ze zelf aanvaarden. Als ik morgen zeg; "Ik voel er niets meer voor om voor die Orde te spreken", zal geen mens mij daar kwaad om aankijken. Dan spreek ik niet meer, dan heb ik wat anders. Maar zolang als ik voel, dat dit deel van mijn taak is, dan doe ik het, ook al kost het mij ik-weet-niet-wat! Want dan hoort dat bij mij, dan kan ik niet gelukkig zijn zonder dat. Ik moet met mijzelf tevreden zijn. Niet die heerlijke tevredenheid van "ik weet het wel en ik zal ..... ". Neen, maar echt het idee: ik doe, wat ik kan, in de richting, waarin ik voel, dat ik iets moet doen. En voor de rest: de wereld is mooi, waar buiten de zon lacht, of de wolken voorbij drijven. De zee: ruist, of de bomen staan te knikken in een aanzwellende wind. Het leven is mooi, ik ben gelukkig!

Wees vrij! Wees geestelijk vrij, wees stoffelijk vrij. Laat je niet binden door dingen, die niet bij je eigen wezen passen. Laat je niet iets opdwingen. Maar accepteer je de dingen, omdat je ze voelt als een behoefte van je eigen wezen, klaag dan ook niet en doe als een trekvogel, die zich liever dood vliegt, dan dat hij rustig achter zou blijven om te kijken, of het dan misschien toch wel zou gaan, al is het dan ook nog zo vervelend.

U bent mens. U heeft geestelijke kracht, veel sterker dan een vogel ooit zal kunnen hebben. U bent in staat om door deze geestelijke kracht altijd de reis volledig te volbrengen. En keert U later terug op de oude plek, en zegt U: "Ziet, ik ben toch blij, dat ik weer thuis ben", dan heeft

U die vreugde niet, omdat de winter voorbij is. Een vogel, die de winter voorbij heeft laten gaan, die kent de vreugde van de lente niet, die kent alleen de vreugde, dat er weer iets te eten is. Dat is geen werkelijke vreugde, het is eerder gulzigheid. En dan pas weer de vreugde. Maar de trekvogel, die kent de volle vreugde van het trekken, van het gaan, van het leven hier en het terugkeren op de oude vertrouwde plaats.

Wees desnoods trekvogels, geestelijk en stoffelijk, dat hindert niet. Zorg, dat je jezelf nooit verloochent. Zorg, dat je nooit de gedachten en de wetenschap ontrent Goddelijke waarden en wetten, die in je leeft, verloochent. En voor de rest: "wees vrij! Leef!" Ja, ja, en dan kan ik nog een hele tijd doorgaan. Maar ik geloof, dat ik moet gaan besluiten, want anders krijgt het Schone Woord de kans niet meer. Ik wil alleen maar dit zeggen mensen; "Als wij onszelf bij vogels vergelijken, laten wij ons niet in een voliere opsluiten en dan zeggen, dat wij het zo goed hebben, omdat het stoffelijk wat beter gaat, maar de vrijheid, om de vleugels uit te slaan, ons ontbreekt. Als wij dat in stof en geest altijd in de gaten houden, dan zullen wij uiteindelijk de weg vinden, die wijzelf moeten gaan, omdat wij door het intense geluk van ons leven, door de schoonheidservaring van ons bestaan, het Goddelijke, dat in alle dingen is, kunnen benaderen en begrijpen. En dan komt er misschien een ogenblik, dat wij wel onze vrijheid opgeven. Niet, omdat wij nu genoeg hebben van het leven, maar omdat wij begrijpen, dat de volheid van alles, wat wij ervaren hebben, uiteindelijk is samengevat in dit ene, grote, dat de mens dan noemt: God.

En daarmee ben ik voor vandaag klaar. Ik wens U natuurlijk nog een buitengewoon plezierige Zondag. En voor de rest: de laatste spreker heeft het woord. Goeden morgen.

o-o-o-o-o

Goeden middag, vrienden,

Mag ik om op waardige wijze te besluiten met het Schone Woord van U een onderwerp hebben, dat wij dan als laatste op deze morgen doen klinken.

LEVENSFREUGDE

Ik leef en het leven is mij een lach
 En een vreugd in gouden dagen,
 Dat ik geleerd heb des levens lasten
 Voor mijzelf te dragen,
 Zoals het mij past en mij alleen.
 Ik ga met een lach door het leven heen,
 En ik zie er de schoonheid, die rond mij lacht.
 Ik zie er de dwaze, dolle jacht
 Van mensen, die hetzen en jagen.
 En ik ga en ik lach, want zo licht is de last,
 Die het leven mijzelf geeft te dragen,
 Een last, die alleen bij mij past.
 Ik voel er het leed en ik zie er de pijn,
 Maar ik weet zulks zelf te verdragen,
 Want ziet, achter mij leeft nog het licht,
 En vóór mij begint het te dagen.
 Ik voel mij gelukkig, ik voel mij vrij
 En vreugdig in het bestaan,
 Omdat 'k met een last, die alleen slechts mij past,
 Door het wondere leven kan gaan.

Orde der Verdraagzamen

Ik ga met een last, die alleen bij mij past,
Het leed, door mijzelve vergaard
In dagen, die voor herinnering
Vergaan zijn reeds en verjaard.
Ik draag er de last van mijn eigen zijn
En weet: het is goed, dat 't zo is,
Want waren er niet het leed en de pijn,
Dan was mij het leven gemis van het zijn.
Het is zoet om de last te dragen,
De last, die past voor mij alleen,
En ga ik aan 't eind van levensdagen
Door der dodengrenzen heen,
Ik vind nieuwe levensvlagen.
'k Vind een nieuwe licht en een nieuwe tijd,
Ik vind er voor mij reeds een land bereid.
Ik ga met een vreugde in ogen en hart,
Ik, Mens, die het zijnde altijd weer tart,
Want in mij leeft de hoogste kracht,
In mij openbaart zich wonderkracht, In mij leeft God.
't Is daarom, dat mij past,
Te dragen des levens zoete last,
Een last, die mij past, mij alleen.
Ik geef aan het leven met gulle hand,
Ik durf aan de doden zelfs vragen,
Ik weet, dat de kracht, die in mij leeft,
Mij helpt om het leven te dragen.
De wereld, die tekent met wonderpenseel,
De schoonheid voor mij uit, keer op keer,
En ga ik ter sferen..... ik zie, wonderspel,
Op des levens weefstoel neer.
Ik lach en ik leef en ik ben er verheugd,
In mij een ware levensvreugd,
Omdat het leven is gaven gegeven
Aan mij en aan mij alleen.
Omdat het aan mij werd gegeven
De taak om te leven,
Dan ga ik vol vreugde door 't leven heen,
Want in het leven ben ik nooit alleen,
Met mij gaat God.
En heel het bestaan,

Dat breidt zich voor mij als een wondere baan,
Een allee, beplant met de bomen,
Die in hun bloesem, hun blad, in de herfst
En zelfs in de winter dromen.
Ik zie er de droom, maar ik leef en ik streef,
Ik ga tot het einde der weg,
Vol levensvreugd, vol lach, vol moed,
Het leven, waarop ik mij steeds weer verheug,
Omdat ik weet ... te leven is goed.
En heb ik de last tot het einde der weg,
De last van mijn wezen gedragen
En komt er aan 't einde een eind aan mijn tijd,
En staakt zich de wisseling der dagen,
Dan weet ik; ik vind er een plaats.
Ik ga heen in mijn God,
En vind er een plaats voor mij alleen,
Bepaald door het scheppende lot
In den beginne.
En zo ik weet, dat ik eens de Oneindigheid
Van Goddelijk Licht en ware Kracht zal winnen,
Zou ik dan niet blij zijn, verheugd,
Zou ik dan niet hebben eeuwige jeugd,
En steeds weer mijn weg beginnen?
Ik lach en ik leef, ik heb levensvreugd,
Want ik draag er mijn God van binnen.

Prettige Zondag allemaal.